

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 318/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou Mgr. Evou Braxatorisovou, Trenčianska 17, Bratislava, a [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základných práv podľa čl. 7, čl. 24 ods. 3 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a namietaného porušenia základného práva [REDAKČIA] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 18 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P 211/2009, sp. zn. 8 Em 1/2009 a sp. zn. 12 P 36/2015 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 14/2018 a u [REDAKČIA] aj postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 11/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] a [REDAKČIA] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2018 mailom doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“) a v tom čase maloletého [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „sťažovateľ v 2. rade“, spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základných práv podľa čl. 7, čl. 24 ods. 3 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a namietaného porušenia základného práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 18 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P 211/2009, sp. zn. 8 Em 1/2009 a sp. zn. 12 P 36/2015 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 14/2018 a u [REDAKOVANÉ] aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 11/2010 (ďalej len „namietaný postup okresného súdu a krajského súdu“ a „namietané konania“).

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu č. k. 6 C 167/2007-407 z 5. júna 2008 bolo rozvedené manželstvo sťažovateľky a otca sťažovateľa a sťažovateľ bol zverený do osobnej starostlivosti otca a súd upravil široký styk sťažovateľky so sťažovateľom. Krajský súd svojím rozhodnutím sp. zn. 8 Co 203/2008 z 15. januára 2009 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Keďže otec sťažovateľa bránil v realizácii styku sťažovateľky so sťažovateľom, sťažovateľka sa domáhala nariadenia výkonu rozhodnutia v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Em 1/2009, ktoré nie je dosiaľ právoplatne skončené. Uznesením z 18. mája 2009 okresný súd uložil otcovi sťažovateľa pokutu vo výške 60 eur, no napriek ďalším oznámeniam sťažovateľky o nerealizácii styku nedošlo podľa sťažovateľky zo strany súdu k prijatiu efektívnych opatrení, ktoré by vymohli plnenie právoplatného a vykonateľného rozsudku o práve styku sťažovateľky so

sťažovateľom. Uznesením č. k. 8 Em 1/2009-124 z 30. júna 2010 bola okresným súdom uložená otcovi sťažovateľa ďalšia pokuta vo výške 60 eur, no toto uznesenie bolo následne zrušené uznesením krajského súdu a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Vzhľadom na pretrvávajúci stav, keď sťažovateľke nebolo naďalej umožňované stýkať sa so sťažovateľom, podala sťažovateľka na súd návrh na zmenu výchovného prostredia sťažovateľa a súčasne sa domáhala nariadenia predbežného opatrenia, aby sa styk realizoval tak, že otec sťažovateľa odovzdá sťažovateľa sťažovateľke v mieste jej bydliska, a zároveň žiadala, aby bolo predbežným opatrením nariadené výchovné opatrenie, ktorým by súd nariadil otcovi sťažovateľa a sťažovateľovi povinnosť podrobiť sa psychologickému poradenstvu pre účely obnovenia realizácie styku sťažovateľky a sťažovateľa. Okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia uznesením č. k. 8 P 211/2009-134 z 29. januára 2010 a krajský súd toto uznesenie potvrdil svojím uznesením sp. zn. 8 CoP 11/2010 z 31. marca 2010. Rozsudkom okresného súdu č. k. 8 P 211/2009-358 z 15. marca 2011 okresný súd nariadil výchovné opatrenie – povinnosť oboch rodičov, sťažovateľky a otca sťažovateľa, podrobiť sa intenzívnej rodičovskej terapii a povinnosť sťažovateľovi podrobiť sa psychoterapii po ukončení terapie rodičov. Právoplatnosť a vykonateľnosť tejto časti rozsudku nastala 6. apríla 2011. Sťažovatelia uvádzajú, že predmetný rozsudok však nebol vykonateľný, keďže lekárka, ktorá mala vykonávať rodičovskú terapiu, takúto terapiu nevykonáva, a terapeutka, ktorá mala vykonávať psychoterapiu sťažovateľa, uviedla, že bez spolupráce otca sťažovateľa nemožno terapiu absolvovať, pričom on o ňu neprejavil záujem. Sťažovateľka sa aj naďalej domáhala výkonu rozhodnutia a prijatia opatrení na realizáciu účelu výchovného opatrenia. Na základe pokynu krajského súdu začal okresný súd ex offo konanie o zmenu výchovného opatrenia vedené pod sp. zn. 12 P 36/2015. Súd pojednávanie nariadil až na 19. október 2017, zatiaľ čo sťažovateľka zistila, že súd nevykonal žiadnu prípravu pojednávania a k spisu neboli pripojené ani súvisiace spisy. Podľa sťažovateľov bol súd viac ako 2 roky bezdôvodne nečinný a následne pojednávanie dvakrát odročil pre účely vykonania dokazovania, ktoré mohol realizovať na jedinom pojednávaní, ak by vykonal jeho riadnu prípravu. Rozsudkom č. k. 12 P 36/2015-44 z 5. decembra 2017 okresný súd rozhodol o nariadení výchovného opatrenia, na základe ktorého sa mali sťažovatelia stretávať počas troch mesiacov na referáte poradensko-psychologických služieb a podrobiť sa tam

odbornému poradenstvu. Otec sťažovateľa podal proti predmetnému rozsudku odvolanie. V konaní o odvolaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 14/2018 stanovil krajský súd termín verejného vyhlásenia rozsudku na 19. apríl 2018, avšak následne bolo zverejnené oznámenie o jeho zrušení. Sťažovatelia uvádzajú, že do dnešného dňa krajský súd nerozhodol a ani nestanovil nový termín verejného vyhlásenia rozhodnutia, napriek tomu, že sťažovateľka vec telefonicky urgovala. Podľa sťažovateľov nemôže mať zrušenie termínu verejného vyhlásenia rozsudku žiaden zákonný dôvod a smerovalo len „k zmareniu poslednej šance, žeby sa mohli sťažovatelia stretnúť a mať priestor na vzájomný rozhovor a nadviazanie kontaktu v bezpečnom prostredí...“.

V závere sťažnosti sťažovateľka uviedla, že touto ústavnou sťažnosťou chce „dosiahnuť aspoň morálnu satisfakciu a uzatvorenie tejto boľavej etapy života tým, že najvyššia súdna inštancia vysloví, že práva jej a jej syna boli porušené...“.

Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov vidia sťažovatelia v tom, že „v konaní o výkon rozhodnutia súd počas 9 rokov konal tak, že za účelom výkonu rozhodnutia uložil len jednu 60 euróvú pokutu, a vykonával svoju činnosť neefektívne, keď až po vyslovení záväzného právneho názoru krajským súdom začal konanie o zmene výchovného opatrenia a konanie o výkon rozhodnutia dodnes nie je právoplatne skončené. Jediné reálne opatrenia, ktoré súdy počas 9 rokov prijali vo vzťahu k sťažovateľom bolo nariadenie výchovného opatrenia, ktoré však napriek náročnému dokazovaniu od začiatku nebolo možné vykonať z dôvodu, že ustanovení odborníci nemali požadované kompetencie. Ďalšie výchovné opatrenie, o ktorom okresný súd rozhodol s podstatným odstupom času, nenadobudlo do plnoletosti sťažovateľa v 2. rade právoplatnosť, teda rovnako bolo neúčinné.“ .

Sťažovatelia uvádzajú, že „Pozitívny záväzok štátu zabezpečiť rešpektovanie súkromného a rodinného života nebol pri prejednávaní záležitostí sťažovateľov dodržaný, keď súdy ani ostatné inštitúcie nezakročili ani včas, ani primeranými a efektívnymi prostriedkami, keď zvolili pomoc nielen neskoro, ale aj spôsobom, ktorý nebol vykonateľný. ... Dlhodobá nečinnosť, či neefektívnosť konania štátnych orgánov podľa judikatúry ESĽP aj ústavného súdu postavenie rodiča, ktorému je v styku bránené sťažuje natoľko, že obnova citových vzťahov a realizácie práv už častokrát nie je možná. Javí sa, že súdy v tomto smere zvolili vyčkávaciu taktiku, nereagovali na podania matky a ponechali

vyriešiť spor uplynutím času, čím porušili práva sťažovateľov podľa čl. 8 dohovoru a čl. 19 ods. 2 ústavy.“

3. Na základe uvedených dôvodov sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a aby nálezom vyslovil porušenie označených práv namietaným postupom okresného súdu a krajského súdu, priznal sťažovateľom primerané finančné zadost'učinenie každému v sume 10 000 eur a náhradu trov konania na účet ich právnej zástupkyne.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

8. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06, I. ÚS 544/2012).

9. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, II. ÚS 518/2014) vyplýva, že ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Ak v čase, keď bola sťažnosť doručená ústavnému súdu, už k porušovaniu označeného základného práva nedochádzalo, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je totiž odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Uvedený právny názor

ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

10. V súvislosti s tým ústavný súd už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

11. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P 211/2009, sp. zn. 8 Em 1/2009 a sp. zn. 12 P 36/2015 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 14/2018. Zo samotnej sťažnosti vyplýva, že pokiaľ ide o konanie vedené pod sp. zn. 8 P 211/2009, toto konanie bolo v časti nariadenia výchovného opatrenia právoplatne skončené na základe rozsudku okresného súdu č. k. 8 P 211/2009-358 z 15. marca 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 6. apríla 2011. Ústavný súd zistil, že vo zvyšnej časti bolo konanie o zaplatenie výživného skončené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 P 211/2009 zo 4. decembra 2012, ktorý v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8 CoP 20/2013 z 13. júna 2013 nadobudol právoplatnosť 5. augusta 2013. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 12 P 36/2015 bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 12 P 36/2015-44 z 5. decembra 2017. Na základe podaného odvolania síce prebiehalo konanie na krajskom súde, no ústavný súd zistil, že krajský súd svojím rozhodnutím zo 6. augusta 2018 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a konanie zastavil.

12. Z uvedených skutočností vyplýva, že okresný súd ani krajský súd v čase rozhodovania ústavného súdu už nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh namietaných konaní, pretože veci vedené na okresnom súde pod sp. zn. sp. zn. 8 P 211/2009 a sp. zn. 12 P 36/2015 a na krajskom súde pod sp. zn. 8 CoP 14/2018 boli už na týchto súdoch rozhodnuté. Súčasne je zrejmé, že v čase vydania rozhodnutia ústavného súdu už k priet'ahom v dôsledku nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti, ako to tvrdia s'ťažovatelia, v konaní pred všeobecnými súdmi nedochádzalo. Vyhlásením rozsudkov okresného súdu a ich doručením a vydaním rozhodnutia krajského súdu došlo zároveň k odstráneniu stavu právnej neistoty s'ťažovateľ'ov. Tento stav vedie ústavný súd so zreteľom na podstatu a účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov k záveru, že s'ťažnosť namietajúca postup okresného súdu a krajského súdu v namietaných konaniach je zjavne neopodstatnená a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde je potrebné ju odmietnuť už pri predbežnom prerokovaní (obdobne napr. II. ÚS 275/06, IV. ÚS 119/2011, III. ÚS 153/2013).

13. Pokiaľ ide o konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 8 Em 1/2009, s'ťažovateľ'ka v s'ťažnosti namieta, že toto konanie nie je do dnešného dňa právoplatne skončené. Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že konanie vedené pod sp. zn. 8 Em 1/2009 bolo prerušené uznesením z 30. apríla 2015 na čas do právoplatného skončenia konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 12 P 36/2015. Toto uznesenie o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť 1. júna 2015.

14. Bez potreby zaujímať postoj k otázke, či napriek citovanému dôvodu s'ťažovateľ'ka mohla a mala uplatniť opravný prostriedok proti uzneseniu okresného súdu o prerušení napadnutého konania, ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej ak vo veci konajúci súd v súlade so zákonom právoplatne preruší súdne konanie, vznikne zákonná prekážka ďalšieho konania, počas ktorej súd nemôže vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov, a preto nečinnosť všeobecného súdu z dôvodu existencie zákonnej prekážky v konaní ústavný súd neposudzuje (a ani nemôže posudzovať) ako zbytočné priet'ahy v konaní (m. m. II. ÚS 3/03, I. ÚS 65/03, I. ÚS 214/06, IV. ÚS 328/09 atď.).

15. Vzhľadom na skutočnosť, že podanou sťažnosťou sťažovateľka namieta zbytočné prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Em 1/2009 v čase, keď bolo právoplatne prerušené a existovala zákonná prekážka ďalšieho postupu okresného súdu, musel ústavný súd aplikujúc svoju ustálenú judikatúru sťažnosť pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, základných práv podľa čl. 7, čl. 24 ods. 3 a čl. 47 charty a namietaného porušenia práva sťažovateľky podľa čl. 18 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 P 211/2009, sp. zn. 8 Em 1/2009 a sp. zn. 12 P 36/2015 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 14/2018 a u sťažovateľa aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 CoP 11/2010

16. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

17. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že prvým závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že napriek tvrdeniam o nesprávnosti namietaného postupu okresného súdu a krajského súdu vo viacerých namietaných konaniach (bod 1) absentuje akékoľvek odôvodnenie sťažnosti, t. j. neobsahuje čo i len jedinú konkrétnu a určitú ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení niektorého z označených základných práv alebo slobôd podľa ústavy, dohovoru, charty a Dohovoru o právach dieťaťa namietaným postupom okresného súdu a krajského súdu.

18. Pokiaľ ide o odôvodnenie namietaného porušenia čl. 24 ods. 3 charty, ústavný súd konštatuje, že v tejto časti nielenže absentuje odôvodnenie sťažnosti, tak ako pri iných sťažovateľmi označených právach, navyše, vychádzajúc z povahy označeného práva, je prima facie vylúčené, aby vo vzťahu k matke maloletého dieťaťa bolo vyslovené porušenie práva, ktoré náleží iba dieťaťu.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

20. Keďže sťažnosť neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

21. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014, III. ÚS 286/2018).

22. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľov nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

23. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky

právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

24. Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce kvalifikované odôvodnenie, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie advokátkou sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

25. V závere ústavný súd dodáva, že jeho pozornosti neušla skutočnosť, že v čase rozhodovania ústavného súdu nadobudol sťažovateľ plnoletosť. Aj keď plná moc udelená advokátke na zastupovanie pred ústavným súdom bola udelená sťažovateľkou ako zákonnou zástupkyňou vtedy ešte maloletého sťažovateľa, ústavný súd aj vzhľadom na hospodárnosť, rýchlosť, účelnosť a efektívnosť konania nepovažoval za potrebné vyzývať na doplnenie plnej moci udelenej už plnoletým sťažovateľom advokátke, a to predovšetkým s poukazom na dôvody, pre ktoré bolo potrebné sťažnosť odmietnuť už pri jej predbežnom prerokovaní.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo preto už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018